

Yeryüzünde taşların yerli yerinde olması benim mutluluğumdan önemlidir. Güneşin olması gereken yerden doğup batması, insanların iyilik niyetiyle adım atması, doğrunun doğru olması, yanlışın yanlış olmasını kendi duygularımdan önde tutarım. Gerçeklerin bazısı, gün ışığının bazı açıları, bazı bulut şekilleri ve toz bulutları beni de mutsuz ediyor: Belirsizlikler yorucu, hayat yıldırıcı, içime daldırdığımda elime karanlık bulaşıyor.

Yine de dünyada iyi şeyler yapmaya çalışan birine, *zaten bu dünya iyi bir yer değil, neden uğraşıyorsun* demek yerine onu desteklemeyi tercih ediyorum. Yanlış anlaşılrsa veya hiç anlaşılmasa da. Çünkü insanlar her gram iyiliğin hesabını tutmaya alışmış. Bir hesap, bir karşılık, bir beklenti gütmediğim için dengeler şaşıyor.

İyiliğe iyilik bulduğum nadir. Genelde iyilikte bulununca karşılığını kötülük olarak gördüm. En yakınımıdakilerde böyle oldu. Bunu da *taşların yerli yerinde olması* ile izah ediyorum.